

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/45/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318010450
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2318010450.4

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 9T/22/2018-418 zo dňa 11.01.2023, na verejnom zasadnutí konanom dňa 20.06.2023 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Galanta č.k. 9T/22/2018-418 zo dňa 11.01.2023 bol obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., hlásený trvalý pobyt D. XXXX/XX, C., uznaný vinným zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

že

v presne nezistenom čase si zadovážil a do 00.10 hod. dňa 04.09.2017 v C. A. E. B. F., G. H. I. C. neoprávnené u seba prechovával v 16-tich kusoch vreciek s tlakovým uzáverom kryštalický materiál, pričom podľa znaleckého posudku z KEU PZ Bratislava bolo zistené, že predložené vrecká obsahovali kryštalický materiál s celkovou hmotnosťou 2.824 mg, ktorý obsahoval metamfetamín s priemernou koncentráciou 76,1 % hmotnostných (vyjadrené ako voľná báza) obsahujúce 2.149 mg absolútneho metamfetamínu, ktoré množstvo vzhľadom na celkovú hmotnosť zaistenej látky zodpovedá necelým 29 obvykle jednorazovým dávkam drogy, a to o celkovej cene na tzv. čiernom trhu v sume 112,96 EUR (vychádzajúc z verejne dostupných informácií Národnej protidrogovej jednotky ohľadne monitorovania cien drog na území Slovenskej republiky na čiernom trhu s omamnými a psychotropnými látkami, kedy psychotropná látka pervitín, t. j. metamfetamín, bola podľa zistení uvedenej protidrogovej jednotky v 3. štvrtroku 2017 v Trnavskom kraji o cene 40 EUR za 1 g), pričom metamfetamín je v zmysle zákona o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch (z. č. 139/1998 Z. z. v príslušnom znení) zaradený do II. skupiny psychotropných látok.

Za tento skutok okresný súd uložil obžalovanému podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky. Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovanému výkon uloženého trestu podmienenečne odložil a podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona určil skúšobnú dobu podmienenečného odsúdenia s probačným dohľadom v trvaní 1 (jeden) rok. Zároveň obžalovanému podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona, s poukazom na § 51 ods. 3, ods. 4 Trestného zákona počas skúšobnej doby podmienenečného odsúdenia uložil obmedzenia a povinnosti spočívajúce v zákaze

požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok a tiež príkaze byť legálne pracovne/zárobkovo činný, či už prostredníctvom zamestnaneckého pomeru alebo inak a v prípade straty zamestnania zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 418-427.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta podal na Okresný súd Galanta dňa 26.02.2018 obžalobu č. 1 Pv 494/17/2202 na obžalovaného pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona (v znení účinnom k času spáchania žalovaného skutku) na skutkovom a právnom základe obžaloby.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal rozsiahle dokazovanie, a to výsluchom obžalovaného, výsluchom početných svedkov, oboznámením sa so závermi znaleckého dokazovania, prehratím videozáznamu, oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to zápisnicou o vydaní vecí, zápisnicou o obhliadke vecí, zápisnicou o prehliadke tela, fotodokumentáciou, predbežným vyjadrením, žiadosťou o poskytnutie záznamu, listinnými dokladmi, údajmi o obžalovanom zo systému REGOB, hodnotením z ústavu na výkon väzby, správou o povesti z B. C., trestným rozkazom Okresného súdu Galanta, obsahom spisu Okresného súdu Galanta sp. zn. 31T/14/2017, odpoveďou OR PZ, OKP, Galanta na prípis súdu, informáciou k cene drog z webovej stránky Národnej protidrogovej jednotky, priebežnou správou PaMÚ k priebehu probácie u obžalovaného, rozsudkom Okresného súdu Galanta v konaní sp. zn. 31T/14/2017, lustráciou zo Sociálnej poisťovne, odpisom registra trestov obžalovaného, lustráciou z evidencie priestupkov, lustráciou z Centrálnnej evidencie správnych deliktov a priestupkov, a ďalšími.

Okresný súd odmietol vykonať dôkaz navrhnutý obhajobou, a to výsluch znalca k znaleckému posudku za účelom zodpovedania otázky, či spolujazdec G. J. mohol preniesť DNA obžalovaného na sáčok z drogami. Podľa názoru okresného súdu okolnosti ohľadne prítomnosti DNA obžalovaného na stope č. 1 bolo možné zistiť z už skôr vykonaných dôkazov (najmä zo znaleckého dokazovania) vo vzájomnej súvislosti s ostatnými vykonanými dôkazmi, preto nebolo dôvodné, aby tomuto návrhu vyhovel.

Na základe vykonaného dokazovania okresný súd konštatoval, že v príručnej taške obžalovaného boli zaistené drogy, ktoré boli obžalovaným dobrovoľne vydané po zastavení motorového vozidla policajnou hliadkou. Okresný súd vo vzťahu k zákonnosti dôvodu zastavenia vozidla obžalovaného policajnou hliadkou konštatoval, že obžalovaný síce popieral, že by išiel počas jazdy rýchlo, no svedkovia zhodne vypovedali, že vozidlo obžalovaného svojou rýchlosťou obmedzovalo iné motorové vozidlá, čím sa obžalovaný ako vodič dopustil priestupku na úseku cestnej dopravy resp. mali za to, že sa obžalovaný ako vodič vozidla dopúšťa priestupku na úseku cestnej dopravy, nakoľko svojou jazdou obmedzoval premávku, a teda bol zákonný dôvod ho zastaviť. Pokiaľ ide o poučenie obžalovaného o zákaze sebaobviňovania, okresný súd uviedol, že svedok F. uviedol, že obžalovaného i G. J. vyzvali, aby v prípade, že majú pri sebe veci pochádzajúce z trestnej činnosti, aby tieto vydali, pričom ich zároveň poučili, že vydaním takejto veci si môžu privodiť nebezpečenstvo trestného stíhania. Následne na to svedok J. vydal dva igelitové sáčky, v ktorých bolo viacero menších sáčkov s bielou kryštalickou látkou, a obžalovaný vydal tiež jeden plastový sáčik s bielou kryštalickou látkou. Ak obžalovaný vystaval svoje obhajobné tvrdenia na tom, že žiadne drogy nemal, v príkrom rozpore s tým je potom obžalovaným podpísaná zápisnica o vydaní vecí, kde je vyslovene uvedené aj poučenie o zákaze sebainkriminácie, pričom z pohľadu okresného súdu je málo uveriteľné, že by rozumne zmyšľajúca osoba, ktorá žiadne drogy nemá/nemala a nebola ani poučená o zákaze sebainkriminácie, také niečo podpísala. Okresný súd z vykonaného dokazovania uzavrel, že obžalovaný bol pred dobrovoľným vydaním drog riadne poučený o zákaze sebainkriminácie (sám to písomne potvrdil podpisom zápisnice) a aktuálne obhajobné tvrdenia obžalovaného vyhodnotil súd ako účelové. Pokiaľ ide o námietky voči spísaniu zápisnice o dobrovoľnom vydaní vecí, v tejto súvislosti okresný súd poukázal na to, že zápisnica o dobrovoľnom vydaní vecí bola s obžalovaným spísaná a obžalovaným podpísaná. Opätovne, ak by boli pravdivé obhajobné tvrdenia obžalovaného, že bol v podstate neprijemne prekvapený, že u neho našli drogy, keďže žiadne drogy nemal, je potom nelogické, prečo podpísal takúto zápisnicu. V rámci obhajobných tvrdení obžalovaný uviedol, že mu zápisnica bola de facto podstrčená až na policajnej stanici v rámci iných papierov na podpis, avšak dané sa nejaví súdu ako logické zdôvodnenie a už vôbec nie pravdepodobné. Svedok K. poprel tieto tvrdenia obžalovaného, že by obžalovanému zápisnica o dobrovoľnom vydaní vecí bola podstrčená, svedok K. podľa vlastného vyjadrenia každú zápisnicu, ktorú

dáva podpísať, jej obsah podpisujúcemu vysvetlí. Z vykonaného dokazovania preto súd mohol uzavrieť, že policajná hliadka 1 zastavila vozidlo obžalovaného dôvodne, obžalovaný bol pred dobrovoľným vydaním veci poučený o zákaze seba inkriminácie, na čo dobrovoľne vydal tašku, v ktorej sa nachádzali drogy. Pokiaľ ide o rozpory vo výpovediach posádky policajnej hliadky 2, a to svedkov B. a J., pre súd predmetné výpovede neboli natoľko dôkazne prínosné, aby ovplyvnili výsledné posúdenie celej veci. Tieto výpovede nepovažoval súd za nedôveryhodné pre možné odchýlky v prerozprávaní deja, zapríčinené podľa názoru okresného súdu skôr postupne upadajúcou kvalitou pamäťových stôp, než úmyslom vypovedať nepravdivo. Pokiaľ obhajoba poukazovala na nezákonnosť príkazu na prehliadku vozidla obžalovaného, skúmanie zákonnosti uvedeného príkazu nebolo pre vec samu podľa názoru súdu vôbec podstatné, nakoľko príkaz nebol podkladom začatia trestného stíhania obžalovaného. Vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania, okresný súd konštatoval naplnenie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty zločinu v zmysle § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona (účinného v čase spáchania tu žalovaného skutku). Obžalovaný si neoprávnene a v priamom úmysle úmyselne zadovážil a prechovával po akúkoľvek dobu psychotropnú látku (metamfetamín), v množstve, o koncentrácii, či hodnote odôvodňujúcej aplikáciu uvedeného § 172 ods. 1 Trestného zákona, kedy celkové množstvo by postačovalo na vytvorenie necelých 29 obvykle jednorazových dávok drogy o celkovej cene na tzv. čiernom trhu v sume 112,96 EUR. Týmto konaním obžalovaný zasiahol objekt chránený predmetným zákonným ustanovením, a to život a zdravie bežnej populácie pred neoprávneným nakladaním s psychotropnou látkou. Obžalovaný ako trestne zodpovedný páchatel spáchal skutok v priamom úmysle. Okresný súd pritom nevzhladol dôvod na aplikáciu § 2 ods. 1 Trestného zákona.

Pokiaľ ide o uloženie trestu, okresný súd pri ukladaní trestu vychádzal z trestnej sadzby 3 až 10 rokov. Okresný súd obžalovanému nepriznal poľahčujúcu okolnosť vedenia riadneho života, pretože z výpisu z priestupkového registra vyplýva, že obžalovaný spáchal tri priestupky v doprave, a z výpisu registra trestov zas vyplýva, že bol jedenkrát odsúdený za úmyselný prečin výtržníctva. Odsúdenie síce má zahladené, no uvedené nepopiera skutočnosť, že sa trestnej činnosti dopustil. Okresný súd mal za to, že na nápravu obžalovaného postačí uloženie trestu odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby, pričom nie je potrebné ukladať obžalovanému nepodmienečný trest. Preto obžalovanému určil skúšobnú dobu v trvaní 1 roka s probačným dohľadom za súčasného uloženia obmedzení a povinností na posilnenie vedenia riadneho života obžalovaného. Okresný súd sa nestotožnil s návrhom obhajoby na zastavenie trestného stíhania, resp. mimoriadneho zníženia trestu pod spodnú hranicu trestnej sadzby, k čomu uviedol, že obžalovaný skutok spáchal v 09/2017, obžaloba bola v tejto veci podaná na súd v 02/2018, k vyhláseniu rozsudku došlo v 01/2023, t. j. necelých 5 rokov od podania obžaloby na súd. Je síce možné súhlasiť s obhajobou, že trestné konanie je potrebné uzavrieť v primeranej dobe, to však nijak nezmiernuje závažnosť skutku či vinu obžalovaného zaň, ktorú obžalovaný navyše doposiaľ popieral. Pri ukladaní trestu okresný súd prihliadol na to, že obžalovaný bol nie zanedbateľný čas trestného konania vo väzbe a tiež, že bol pod probačným dohľadom a aj preto súd zvolil trest na samej spodnej hranici trestnej sadzby. Spôsobom života po skutku obžalovaný preukázal, že nie je potrebné u neho ukladať vyššiu výmeru trestu, či určovať dlhšiu dobu skúšobnej doby.

V závere svojho odôvodnenia okresný súd poukázal na úpravu skutkovej vety obžaloby, pokiaľ ide o počet obvyklých jednorazových dávok drogy na použitie (s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 12.01.2022 sp. zn. 1Tdo/10/2021), a tiež pokiaľ ide o cenu nájdených drog, za účelom rozlíšenia rozsahu činu (vychádzajúc z verejne dostupných informácií Národnej protidrogovej jednotky ohľadne monitorovania cien drog na území Slovenskej republiky na čiernom trhu s omamnými a psychotropnými látkami v 3. štvrtroku 2017 v Trnavskom kraji).

Proti tomuto rozsudku čo do výroku o vine, treste a konaníu, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodnutia podal na hlavnom pojednávaní bezprostredne po jeho vyhlásení odvolanie obžalovaný, pričom písomné dôvody odvolania doplnil prostredníctvom svojho obhajcu na čl. 433a.

Obžalovaný v odvolaní namieta voči rozhodnutiu okresného súdu, mal za to, že súd dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým záverom, vec nesprávne právne posúdil, v konaní došlo k podstatným chybám, ktoré mali za následok porušenie práva obžalovaného, čo spôsobuje nesprávnosť všetkých výrokov rozsudku. Rovnako namieta, že napadnutý rozsudok vychádza z nezákonne vykonaných dôkazov. Podľa obžalovaného je celé trestné konanie vedené na základe nezákonne vykonávaných procesných úkonoch, pričom všetky zadovážené dôkazy okresný súd nesprávne vyhodnotil, a to nielen jednotlivito, ale aj v ich vzájomnom súhrne. Okresný súd konštatoval

zákonnosť zásahu policajných hliadok, avšak dospel k nesprávnym skutkovým ako aj právnym záverom, keď dané zastavenie vozidla obžalovaného označil za zákonný postup. Tvrdená neprímeraná rýchlosť vozidla vedeného obžalovaným je z hľadiska posudzovania subjektívnou kategóriou, závislou na posúdení policajnej hliadky. Obžalovaný má za to, že v danom prípade išlo o nezákonné zastavenie vozidla, na ktorý nezákonný zásah nadväzovali ďalšie úkony. V tejto súvislosti poukazuje na teóriu doktríny plodov z otráveného stromu, kedy neprípustnými dôkazmi sú aj ďalšie priame či nepriame dôkazy získané po (z) nezákonného zastavenia vozidla policajnou hliadkou. Okresný súd sa stotožnil s tvrdením posádky policajnej hliadky č. 1 o tom, že obžalovaný išiel bezdôvodne pomaly, z ktorého dôvodu bol podrobený kontrole, počas ktorej sa aj so spolujazdcom (medzičasom odsúdeným J.) správali podozrivo, čo malo byť impulzom pre výzvu na vydanie vecí. Avšak posádka policajnej hliadky 1 pri výsluchoch uvádzala, že o drogovej trestnej činnosti obžalovaného mali vedomosť zo siete, a z miestnych znalostí, pričom poukazujúc na úradný záznam zo 04.09.2017 vyplýva, že práve informácia o drogových aktivitách bola dôvodom pre privolanie príslušníka B. (správne svedka B., pozn. odvolacieho súdu), a teda dôvodom nebola pomalá jazda. Obžalovaný uviedol, že policajná hliadka 2 na mieste bola ihneď po zastavení vozidla policajnou hliadkou 1, čo vyplýva aj z prehrátého kamerového záznamu, z ktorého je zrejme obkľúčenie vozidla obžalovaného. Nešlo teda o náhodne pristavenú policajnú hliadku 2, ale policajná hliadka 2 a svedok B. boli volaní na pomoc v časovom predstihu skôr, a to v čase, kedy vozidlo obžalovaného ešte nebolo ani zastavené, nebolo zrejme, že išlo pomaly. Policajná hliadka 2 sa dostavila na miesto po 50 sek od zastavenia vozidla obžalovaného a svedok B. o 22:45 hod, ktoré skutočnosti vyplývajú z úradného záznamu podpísaného a spísaného svedkami L. a F.. Z úradného záznamu vyplynulo aj to, že títo vedľa, že obžalovaný sa zaoberá drogovou trestnou činnosťou a preto na pomoc privolali príslušníka OKP ORPZ Galanta – svedka B.. Posádka policajnej hliadky 1 klamala, keď tvrdila, že sa policajná hliadka 2 dostala namiesto náhodne. Z výpovedi svedka B. a J. vyplýva, že boli na miesto privolaní ako asistancia na stráženie páchatel'ov. Teda už v čase volania o asistenčnú službu bolo jasné, z akého dôvodu bude policajná hliadka 1 zastavovať vozidlo obžalovaného. Skôr ako boli drogy vydané, bol volaný príslušník OR PZ svedok B., a skôr ako boli drogy vydané bola na mieste prítomná aj policajná hliadka 2. Až následne boli obaja obžalovaní vyzvaní k tomu, aby dobrovoľne vydali omamné látky, čo však svedkovia B., J. a B. popierajú a tvrdia, že vydanie drog nevideli, resp. pri vydaní neboli prítomní a dozvedeli sa to len od hliadky 1. Svedkovia L. a F. uviedli, že pri vydaní vecí boli prítomní len oni, oni rovnako spísali policajný záznam o priebehu udalostí, ktorý však nebol v súlade s realitou, čo vyplynulo z videozáznamu. Obžalovaný počas celého trestného konania uvádzal, že bol dlhší čas sledovaný policajnou hliadkou, kedy na podporu svojho tvrdenia žiadal zabezpečiť kamerové záznamy z obce B., čomu však nebolo vyhovené. Pokiaľ by sa aj preukázalo, že obžalovaný išiel na predmetnom úseku pomalšie, poukázal na to, že na danom úseku sú výmoly, bola noc, mal za sebou policajnú hliadku, pričom rýchlosť v danom úseku bola znížená na 40 km/hod. Z dokazovania sa nepotvrilo, že by na uvedenom úseku bolo prítomných viacero áut a tieto by mal obžalovaný obmedzovať v plynulej jazde. Tvrdenia posádky policajnej hliadky o pomalej jazde nebolo žiadnym dôkazom preukázané. Svedkovia neuviedli ako zistili, že vozidlo ide pomalšie, nezhodli sa ani v rýchlosti vozidla. Má za to, že posádka policajnej hliadky 1 išla za vozidlom obžalovaného zámerne, s cieľom zastaviť ho a hľadať uňho drogy, pretože sami uviedli že obžalovaného ako aj obžalovaného J. poznajú, z miestnych znalostí vedľa, že obaja obžalovaní majú dočinenia s drogovou trestnou činnosťou. Obžalovaný má za to, že išlo o vopred pripravovanú policajnú akciu, o čom svedčí aj bezprostredná prítomnosť policajnej hliadky 2 a ďalších osôb, ktoré boli volané ešte pred zastavením vozidla obžalovaného. Obžalovaný vyslovil podozrenie o manipulácii s drogami. Ďalej poukazuje na to, že okresný súd právo obžalovaného na odmietnutie výpovede vyhodnotil v jeho neprospech. Obžalovaný už po zastavení žiadal prítomnosť advokáta, namietal postup polície, žiadal odobratie daktyloskopických stôp, bola na ňom vykonaná osobná prehliadka bez povolenia. Následne rezignoval na postup polície a odmietol vypovedať bez prítomnosti advokáta. V tejto súvislosti poukazuje na to, že súd rovnako nevyhodnotil odmietnutie výpovede obžalovaným J., preto je možné domnievať sa, že drogy, ktoré boli zaistené a priradené obžalovanému boli v skutočnosti drogy patriace medzičasom odsúdenému J.. Konštatovanie súdu o zastavení vozidla pre pomalú jazdu nie je správne, a preto ďalšie dôkazy, ktoré nadväzujú na takto nezákonné zastavenie vozidla je nutné vyhodnotiť ako nezákonné. O to viac, že výpovede svedkov boli plné rozporov, ktoré okresný súd neodstránil. Ďalej namieta hodnotenie výpovedí svedkov (príslušníkov PZ), keď okresný súd vyhodnotil obsah ich výpovede tak, že vyseletoval časti výpovede, ktoré mali podporovať práve obhajobu obžalovaného, pričom práve túto časť výpovedí považoval za nevieryhodnú, poukazujúc aj na oslabenie pamäťových stôp svedkov. Aj napriek opakovanému návrhu obhajoby na doplnenie dokazovania o kamerové záznamy súd a ani OČTK takýto dôkaz nezabezpečili, a tým neboli

odstránené rozpory vo výpovediach svedkov s výpoveďou obžalovaného. Z kamerových záznamov by bolo zreteľné, kto a v akom poradí prišiel k zastavenému vozidlu obžalovaného a aké procesné úkony realizoval, rovnako by bola zodpovedaná otázka, prečo nebol ani z jedného ďalšieho vozidla vyhotovený videozáznam. Ďalej poukazuje na to, že súd jeden z najpodstatnejších dôkazov, a to zápisnicu o vydaní veci podpísanú nielen obžalovaným ale aj svedkami vyhodnotil za hodnovernú, avšak ďalšie zápisnice vyhotovené v prípravnom konaní už nevyhodnotil ako vierohodné, čo ospravedlnil konštatovaním, že svedkovia „mohli zabudnúť“. Ak by hliadkam fungoval systém nahrávania, preukázali by sa tvrdenia obžalovaného. Pri hodnotení dôkazov súd nedal do súvisu listinu o vydaní veci s ďalšími dôkazmi, a to výpoveďou obžalovaného, videozáznamom, úradným záznamom zo dňa 04.09.2017, odmietnutím vypovedať na hlavnom pojednávaní svedkom J., tiež skutočnosťou, že drogy sa mali podľa fotodokumentácie nachádzať v taške, hoci ich mal obžalovaný vydať, výpoveďou M., ktorý mu mal oznámiť, že drogy mu mali byť nájdené, nie že ich vydal, ako aj znaleckým posudkom, ktorým bolo zistené, že obžalovaný nemal zistenú prítomnosť drog na rukách. Pokiaľ ide o zápisnicu o vydaní veci, ide o listinný dôkaz, ktorý nadväzuje na nezákonný procesný postup pri zastavovaní vozidla. Súd ďalej neskúmal ani to, akým spôsobom sa mohla dostať DNA stopa obžalovaného na sáčky, ktoré mal v taške, pričom nepreveril ani obranu obžalovaného o tom, že jeho DNA sa mohla preniesť z iných vecí. Ďalej poukazuje na výpovede svedkov (členov posádok), ktoré boli plné rozporov, pričom rozpory vo výpovediach neodstránil opätovným výsluchom prípadne konfrontáciou jednotlivých svedkov. Tieto výpovede tak ostali rozporuplné a nedostatočným spôsobom objasňujú trestnú vec, ktorá je tým plná pochybností. Obžalovaný poukazuje na výrazné pochybnosti najmä ohľadom toho, kto bol na mieste zastavenia vozidla obžalovaného, v akom čase a akými osobami prebiehali jednotlivé procesné úkony, kto a kedy poučoval obžalovaného. Poukazuje na jednotlivé výpovede svedkov, členov hliadky, ktoré sa nezhodovali v opise priebehu zásahu, rozporné hodnotenie ich výpovedí súdom. Výpovede svedkov sa rozchádzali aj v uvedení dôvodu zastavenia vozidla obžalovaného, opise vydania veci, osobe ktorá mala poučiť obžalovaného a medzičasom odsúdeného J., tiež v tom kto, ako a kedy poučoval obžalovaného o zákaze sebaobviňovania. Súd nijako nezohľadnil výpoveď obžalovaného ktorý uviedol, že svedok M. mu prišiel povedať, že sa uňho našli drogy, pričom svedkovia tvrdili, že drogy boli dobrovoľne vydané. V ďalšom poukazuje na ústavný princíp zákazu sebaobviňovania. Podľa názoru obžalovaného, policajná hliadka mala ihneď po tom, ako nadobudla dôvodné podozrenie, že sa v nimi zastavenom vozidle môžu nachádzať omamné a psychotropné látky ukončiť dopravnú kontrolu a svoj postup prispôbiť požiadavkám Trestného poriadku vrátane zodpovedajúcich úkonov podľa zákona o Policajnom zbore. Ešte pred samotnou výzvou na vydanie veci mal byť obžalovaný poučený o zákaze sebaobviňovania. Zo zápisnice o výsluchu svedka však vyplýva, že sa tak nestalo a obžalovaný bol o svojich právach poučený až následne pri podpise zápisnice o vydaní veci a následkom obmedzení osobnej slobody. Policajná hliadka pod zámkou zastavenia vozidla pre pomalú jazdu, kontroly povinnej výbavy išli obžalovaného zadržať a obviňovať, bez dodržania príslušných ustanovení Trestného poriadku. Ani jeden z členov hliadky nevedeli s istotou určiť, ktorý z nich obžalovaného poučoval o zákaze sebaobviňovania, čo je nutné vyhodnotiť ako v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Rovnako súd nezohľadnil ani skutočnosť, že zápisnica o vydaní veci bola spísaná a podpísaná až po vydaní drog na policajnej stanici, pričom poučenie má byť ešte pred samotným vydaním a nesmie k nemu dôjsť len formálnym spôsobom. Súdom neboli odstránené rozpory ani v tom, kde stál obžalovaný po vystúpení z vozidla, s kým tam stál a kedy a kým mal byť vyťažovaný, či bola uňho vykonaná osobná prehliadka, či došlo k prehľadávaniu tašky obžalovaného, kto ju prehľadával, kedy a komu mal obžalovaný vydať drogy, kto určil obžalovanému, aby svoju tašku na kapotu auta policajnej hliadky, kto vykonával nepretržitý dohľad na vecami, prečo bolo na mieste ihneď od začiatku toľko policajtov, keď bolo vozidlo zastavené „len“ pre pomalú jazdu, či bol obžalovaný vyťažovaný svedkom B., ako je možné že napriek tomu, že taška obžalovaného bola presvetľovaná, drogy sa v nej nenašli a následne z nej mal drogy obžalovaný vytiahnuť. Obžalovaný má za to, že vyšetrovanie v prípravnom konaní bolo zjavne zmanipulované a jednotlivé dôkazy zabezpečené v prípravnom konaní nezákonné. Navyše, na hlavnom pojednávaní nebol vypočutý svedok M. N., neboli zabezpečené kamerové záznamy z obce B. či čerpacej stanice. V konaní tak nebol vyprodukovaný žiaden zákonný priamy či nepriamy dôkaz, ktorý by obžalovaného usvedčoval zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Pokiaľ ide o uloženie trestu, súdom uložené povinnosti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, obžalovaný je zamestnaný, nepožíva nad mieru neobvyklú alkoholické nápoje a vôbec neužíva omamné látky. Preto nie je zrejmé, z čoho súd pri ukladaní tohto druhu povinností a obmedzení v rámci uloženia probačného dohľadu vychádzal. Nie je zrejmy účel uložených povinností. Súd sa rovnako nijako nevysporiadal s návrhom obžalovaného na zastavenie trestného stíhania z dôvodov priesťahov v konaní. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a) až písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine

a treste a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovaného spod obžaloby oslobodil, alternatívne, aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol.

Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 20.06.2023 za prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave a obhajcu obžalovaného. Obžalovaný sa vzdal práva účasti na verejnom zasadnutí a zároveň požiadal, aby sa konalo v jeho neprítomnosti, na čo senát odvolacieho súdu vyhlásil uznesenie, ktorým rozhodol, že verejné zasadnutie sa vykoná v neprítomnosti obžalovaného. Obhajca obžalovaného zotrval na podanom odvolaní, dôvody odvolania nežiadal doplniť ani pozmeniť. Odvolací súd oboznámil prítomných s napadnutým rozsudok, odvolaním obžalovaného, odpisom registra trestov, lustráciou ZVJS ako aj podstatným obsahom spisu. Zástupkyňa krajskej prokuratúry v Trnave navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. V prejednávanej veci bol v dostatočnom rozsahu zistený skutkový stav, tento bol správne vyhodnotený, pričom všetky výroky rozsudku považuje za zákonné. Obhajca obžalovaného sa v plnom rozsahu pridržiaval písomných dôvodov odvolania, rovnako zotrval na odvolacom návrhu.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho zamietnutie v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k napadnutému výroku o vine obžalovanej okresný súd jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval. Trest uložený obžalovanému považuje sa primeraný, zákonný a spravodlivý. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na konštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená vo vyššie citovanom ustanovení podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený

skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 1To/7/2012 z 30. januára 2013)

Súd prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych závažných chýb, ktoré by mohli mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci, alebo v dôsledku ktorých by došlo k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd zameria len na výslovné a zásadné odvolacie námietky obžalovaného.

Odvolacie námietky obžalovaného spočívali v podstate v troch základných okruhoch, a to 1/ namietanie nezákonnosti zastavenia vozidla obžalovaného hliadkou polície (a tým nezákonnosti všetkých dôkazov, ktoré sa od takéhoto nezákonného postupu odvíjali); 2/ absencia poučenia o zákaze sebaobviňovania pred výzvou na vydanie veci a 3/ rozpory vo výpovediach svedkov o okolnostiach priebehu skutku.

Pokiaľ ide o namietanú nezákonnosť zastavenia vozidla obžalovaného a tým aj nezákonnosť všetkých dôkazov odvíjajúcich sa od takéhoto postupu, v tejto súvislosti odvolací súd súhlasí s názorom okresného súdu, ktorý posúdil konanie príslušníkov hliadky č. 1 pri zastavení vozidla ako zákonné. Obžalovaný opakovane namietal, že zastavenie vozidla bolo vopred pripravovanou policajnou akciou na osobu obžalovaného a spolujazdca J. (medzičasom odsúdeného), nakoľko v čase a mieste zastavenia neporušil žiaden dopravný predpis, policajná hliadka ho dlhodobo sledovala, pričom už v čase sledovania privolali na asistenciu hliadku č. 2 ako aj svedka B. a K. (skráteneho vyšetrovateľa), z čoho je zrejmé, že už vopred vedeli, že u obžalovaného budú hľadať drogy.

Z vykonaného dokazovania (najmä z výpovede členov posádky policajnej hliadky č. 1 svedka L. a F.) vyplynulo, že policajná hliadka č. 1 zastavila v inkriminovaný deň vozidlo obžalovaného v C. A. B. F. po tom, ako bolo spozorované, že vozidlo obžalovaného išlo bezdôvodne pomalou rýchlosťou, ktorou obmedzovalo ostatných účastníkov cestnej premávky. Vozidlo obžalovaného však bolo hliadkou po prvýkrát spozorované v obci B., počas státia, kedy bol obžalovaný mimo vozidla a svedok J. sedel vo vozidle. Na otázku hliadky čo na uvedenom mieste robia, odpovedali vykonávaním potreby, a tak policajná hliadka pokračovala ďalej. Opätovne vozidlo obžalovaného spozorovali až s odstupom niekoľkých minút, a to v meste C., pričom hliadka si všimla, že vozidlo obžalovaného išlo bezdôvodne pomaly (približne rýchlosťou 20km/hod) na úseku s maximálnou povolenou rýchlosťou 50/km za hodinu. Vzniklo tu podozrenie na spáchanie priestupku na úseku cestnej premávky, čo bolo dôvodom pre zastavenie vozidla obžalovaného. Pokiaľ obžalovaný spochybňuje bezdôvodne pomalú jazdu, z jeho výpovede ako prvej vyplýva rozpornosť, kedy na jednej strane pripustil, že išiel pomalšie, nakoľko bolo v danom úseku obmedzenie rýchlosti na 40 km/hod, na ceste boli výtlky, videl za sebou policajné vozidlo, no na druhej strane uviedol, že vo vozidle nastavil tempomat na úroveň 50 km/hod, a teda vylúčil možnosť pomalej jazdy. Je pravdou, že vo vozidle policajnej hliadky v inkriminovanom čase nefungoval kamerový systém SOITRON (viď úradný záznam OR PZ Galanta, Odbor kriminálnej polície na č.l. 105), svedkovia L. a F. uviedli, že predpoklad pomalej jazdy prezumovali tým, že sami išli za obžalovaným rýchlosťou 20 – 30 km/hod, z ktorého dôvodu sa vozidlo rozhodli zastaviť. Obžalovaný opakovane poukazoval na účelové zastavenie zamerané na hľadanie drog, o. i. aj poukazom na svedecké výpovede členov policajnej hliadky, ktorí uviedli, že mali vedomosť o tom, že vo vozidle sa nachádzajú osoby, o ktorých majú z operatívnej činnosti poznatky, že prichádzajú do kontaktu s omamnými látkami. Táto obhajoba však nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. jedná sa len o dohad obžalovaného. Svedkovia potvrdili, že mali vedomosť o tom, aké osoby sa nachádzajú vo vozidle a tiež vedomosť o tom, že tieto osoby prichádzajú do kontaktu s drogami, uvedené však nebolo dôvodom pre zastavenie vozidla a vykonanie služobného zákroku. Pokiaľ by malo ísť o vopred pripravovanú policajnú akciu ako sa domnieva obžalovaný, vozidlo obžalovaného by zastavili v podstate ihneď pri prvom kontakte (v čase, kedy vozidlo obžalovaného stálo v obci B.), nevyčkali by na opätovné náhodné stretnutie hliadky s obžalovaným a svedkom J.. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na Inštruktážny záznam OO PZ Galanta (č.l. 241), z ktorého vyplýva, že dňa 03.09.2017 v čase od 18:15 hod do 23:00 hod vykonávali svedkovia L. a F. hliadkovú činnosť v obvode mesta C., B., O., L., J. P. C., z čoho možno usúdiť, že v inkriminovaný deň mala hliadka č. 1 vykonávať v rozhodnom čase hliadkovú činnosť v obvode uvedených obcí, inštruktáž bola pripravená vopred, členovia hliadky vykonávali hliadku podľa uvedenej inštruktáže, a teda iniciatívne nevyhľadávali miesta, na ktorých sa pohybuje obžalovaný. Bolo len zhodou náhod, že sa sám obžalovaný so svedkom J. nachádzali v obvode, v ktorom mala hliadka č. 1 vykonávať hliadkovú činnosť.

O vopred pripravovanej policajnej akcii nesvedčí ani skutočnosť, že na miesto zastavenia vozidla sa dostavila (po cca 50 sekundách) hliadka č. 2 v zložení svedkov B. a J., a následne svedok B. a K., ktorí boli privolaní stálou službou v čase, kedy už hliadka č. 1 mala podozrenie na spáchanie trestného činu. Po zastavení vozidla obžalovaného podrobili členovia hliadky obžalovaného kontrole, pričom zistili, že spolujazdec J. pri sebe nemá doklady totožnosti. Po tom, ako obaja vystúpili z vozidla príslušníci PZ spozorovali v správaní oboch nervozitu, neustále obzeranie sa, prešľapovanie na mieste, z čoho hliadka nadobudla pocit, že existuje podozrenie pre spáchanie trestného činu, resp. podozrenie, že by obaja mohli mať pri sebe veci pochádzajúce z trestnej činnosti. Bezprostredne na to oboch vyzvali na predloženie/vydanie veci pochádzajúcich z trestnej činnosti v zmysle § 89a ods. 1 Trestného poriadku. Odvolací súd však dodáva, že za danej situácie je irelevantné skúmať to, s akým časovým odstupom sa na miesto dostavila hliadka č. 2, resp. svedkovia B. a K., pretože k zastaveniu vozidla obžalovaného, ako bolo uvedené vyššie, nedošlo v úmysle hľadať drogy, ale v dôsledku porušenia predpisov o pravidlách cestnej premávky.

Vo vzťahu k tejto námietke odvolací súd uzatvára, že vykonaným dokazovaním nebolo zistené, že by sa v prípade zastavenia vozidla jednalo o nezákonný zásah, nakoľko dôvod zastavenia bol zreteľný, a to bezdôvodne pomalá jazda obžalovaného. Zastavenie vozidla nespočívalo v akomsi všeobecnom podozrení, resp. neslúžilo ako tzv. prevenčný dôvod. Podozrenie pre spáchanie priestupku na úseku cestnej premávky malo kvalifikovaný rozmer vyplývajúci z objektívne preukázaných skutočností, a to zistenej pomalej jazdy vozidla obžalovaného.

Pokračujúc v argumentačnej línii potom ďalšia podstatná odvolacia námietka spočívala v spochybnení zákonnosti dôkazu – Zápisnice o vydaní veci zo dňa 04.09.2017 (č.l. 75), resp. samotného úkonu vydania veci, nakoľko obžalovaný namietal absenciu kvalifikovaného poučenia o zákaze sebaobviňovania pred výzvou príslušníkov PZ na vydanie veci, čím sa tento dôkaz stal nezákonným. Nezákonnosť tohto dôkazu obžalovaný opieral aj namietaný nezákonný zásah polície (nezákonné zastavenie vozidla obžalovaného).

Podľa ustanovenia § 8 ods. 2 Zákona o Policajnom zbore, podľa ktorého policajt je pri vykonávaní služobnej činnosti spojenej so zásahom do práv alebo slobôd osoby povinný túto osobu hneď, ako je to možné, poučiť o jej právach, ktoré sú ustanovené v tomto zákone alebo v inom všeobecne záväznom právnom predpise.

Zákaz sebaobviňovania (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 561/2021-57) je ústavný princíp vyplývajúci z čl. 47 ods. 1 ústavy. Obsahom zásady, podľa ktorej nikto nie je povinný obviňovať seba samého, je, že nikto nemôže byť nútený, aby obviňoval seba samého. Ani verejný záujem na odhaľovaní, stíhaní trestného činu a potrestaní páchatel'a nemôže ospravedlniť taký postup, ktorý zasahuje do samotnej podstaty práva obvineného na obhajobu vrátane práva nebyť nútený obviňovať sám seba (rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Heaney a McGuinness v. Írsko, sťažnosť č. 34720/97, Jalloh v. Nemecko, sťažnosť č. 54810/00 alebo Saunders v. Veľká Británia, sťažnosť č. 19187/91). Zákaz sebaobviňovania má chrániť obvineného pred bezprávnym donucovaním zo strany štátnych orgánov, a tým prispievať k zaisteniu spravodlivého procesu (judikát R 92/2015).

Zákaz nútiť osobu, aby prispela k svojmu obvineniu, či usvedčeniu, teda znamená nielen zákaz nútiť podozrivú osobu, či obvinenú osobu k výpovedi, ale aj zákaz nútiť takúto osobu k súčinnosti alebo k aktívnemu konaniu, ktoré je potrebné na usvedčenie takejto osoby, teda napr. aj o zákaz nútiť podozrivú osobu, aby vydala, či vyložila veci, a to aj veci, ktoré ju môžu spojiť s trestnou činnosťou.

Ak sa osoba obvineného zdá príslušníkom polície podozrivá, či už zo spáchania priestupku, alebo trestného činu, majú povinnosť najskôr tejto osobe oznámiť, z čoho je podozrivá a následne ju poučiť o jej právach, a to aj o práve, že k priznaniu sa zo spáchania priestupku alebo trestného činu nemožno nikoho nútiť, ku ktorému patrí aj právo neprispieť žiadnym aktívnym spôsobom, či už priamo, alebo nepriamo k svojmu obvineniu. V prípade, že mali príslušníci PZ podozrenie zo spáchania trestného činu (napríklad z prechovávanía omamných látok), mali postupovať podľa Trestného poriadku, t.j. osobu podozrivú zo spáchania trestného činu zadržať, zabezpečiť miesto činu a vyrozumieť príslušného vyšetrovateľa, ktorý by postupom súladným s Trestným poriadkom zabezpečil podozrivú látku, ohliadku miesta činu, resp. zabezpečil vykonanie domovej prehliadky, či prehliadky vecí. Tieto povinnosti si svedkovia L. a F. splnili.

Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že policajná hliadka bola pôvodne zameraná na vyvodenie dôsledkov z porušenia dopravných predpisov zo strany obžalovaného a na preverenie podozrenia zo spáchania priestupku na úseku cestnej dopravy. Po tom, ako sa obžalovaný a spolujazdec J. správali nervózne, boli vyzvaní na vydanie vecí pochádzajúcich z trestnej činnosti v zmysle § 89a ods. 1 Trestného poriadku. Obžalovaný opakovane uvádzal, že pred samotnou výzvou na vydanie vecí pochádzajúcich z trestnej činnosti v zmysle § 89 ods. 1 Trestného poriadku nebol zo strany zasahujúcej hliadky poučený o možnosti nevypovedať, resp. odmietnuť vydať vec, ak by si tým privodil trestné stíhanie, a teda o zákaze sebaobviňovania. Výpoveď obžalovaného sa však rozchádza s výpoveďami členov hliadky – svedkami L. a F., ktorí zotrvali na skutočnosti, že obžalovaný ako aj medzičasom odsúdený J. boli pred adresovaním tejto výzvy riadne poučený o zákaze sebaobviňovania.

Výzva na vydanie vecí má podobu opatrenia, keďže je neformálnym rozhodnutím organizačno-technickej alebo operatívnej povahy, a preto nemá formu uznesenia. Formálna stránka vyzvania na vydanie vecí alebo na predloženie vecí môže byť ústna alebo písomná. Ústna výzva sa zaznamenáva do zápisnice o vykonaní úkonu. Zmyslom výzvy na vydanie vecí je zabezpečenie primeranosti úkonu zo strany orgánov štátu, teda aby nemuseli neprimerane zasahovať v prípade, ak je možné požadovaný úkon zabezpečiť tým, že osoba, ktorej je výzva určená, ju dobrovoľne splní, a teda vydá požadované veci a pod.

Zo Zápisnice o vydaní vecí zo dňa 04.09.2017 (č.l. 04.09.2017 spisu), vyplýva, že dňa 04.09.2017 v čase o 00:10 hod došlo na mieste spáchania skutku zo strany obžalovaného k dobrovoľnému vydaniu vecí – 1 ks igelitového sáčku s obsahom 16 ks malých sáčkov s obsahom neznámej bielej kryštalickej látky. Z úradného záznamu tiež vyplýva, že obžalovaný bol riadne poučený v zmysle § 89a ods. 1 Trestného poriadku, veci (omamné látky) dobrovoľne vydal, poučeniu porozumel a pochopil, že dobrovoľným vydaním vecí si môže privodiť nebezpečenstvo trestného stíhania a môže byť voči jeho osobe vedené trestné stíhanie. Na znak súhlasu s obsahom zápisnice o vydaní vecí obžalovaný zápisnicu vlastnoručne podpísal.

V posudzovanej veci odvolací súd konštatuje, že zo zabezpečených dôkazov (najmä svedecké výpovede zúčastnených policajtov, tu súd poukazuje na to, že boli poučení o následkoch krivej výpovede) týkajúcich sa neopakovateľného úkonu vyplýva, že obžalovaný bol zastavený zákonne pre priestupok spáchaný na úseku dopravy (následné riešenie priestupku je možné vzhľadom k tomu, že je potrebné riešiť trestnú činnosť, ktorá má jednoznačne závažnejší charakter pre spoločnosť ako spáchanie priestupku). Policajná hliadka správne postupovala hneď potom, ako nadobudla dôvodné podozrenie, že sa v nimi zastavenom vozidle alebo u obžalovaného a spolujazdca J. môžu nachádzať veci pochádzajúce z trestnej činnosti, ukončila dopravnú kontrolu a svoj postup prispôsobila požiadavkám Trestného poriadku adresovaným verejným autoritám na účely vyšetrovania trestnej činnosti, vrátane zodpovedajúcich úkonov podľa predpisov o Policajnom zbore. Policajti, keďže mali dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, obžalovaného v zmysle Trestného poriadku riadne poučili o možnosti zákazu sebaobviňovania podľa čl. 47 ods. 1 ústavy ešte pred samotnou výzvou na vydanie vecí (viď Zápisnica o vydaní vecí).

Uvedenému záveru o riadnom a zákonnom poučení a dodržaní postupu zo strany príslušníkov polície svedčia aj ďalšie dôkazy, a to zápisnica o ohliadke vecí (č.l. 79), zápisnica o prehliadke tela (č.l. 83). Vychádzajúc z obsahu týchto listín možno konštatovať, že všetky procesné úkony prebehli dobrovoľne, bez akéhokoľvek donucovania zo strany polície, po zákonných poučeniach. Pokiaľ obžalovaný spochybňuje zákonné poučenie zo strany svedkov L. a F. (keď z ich výpovedí vyplynulo, že nevedeli uviesť presné detaily v akom čase a kým bol obžalovaný a spolujazdec J. poučený), k uvedenému odvolací súd len v stručnosti dodáva, že vzhľadom na odstup času od skutku po výsluchy svedkov – zasahujúcich príslušníkov polície - je zrejmé, že títo si nebudú pamätať podrobnosti služobného zákroku spred niekoľkých rokov. Na druhej strane je z hľadiska obrany obžalovaného pochopiteľné, že nepotvrdí poučenie zo strany zasahujúcich policajtov. Tu odvolací súd poukazuje aj na to, že svedkovia L. a F. boli poučení o následkoch krivej výpovede a možnosti trestného stíhania, ako svedkovia boli povinní vypovedať pravdu, pričom obžalovaný v rámci svojej obhajoby môže aj beztrestne klamať.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného potom odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku obžalovaného o absencii poučenia o zákaze sebaobviňovania pred výzvou príslušníkov zasahujúcej hliadky na vydanie veci.

Pokiaľ ide o ďalšiu námietku, ktorou obžalovaný poukazuje na rozpory vo výpovediach svedkov vo vzťahu k priebehu zastaveniu vozidla obžalovaného, priebehu procesných úkonov realizovaných na mieste zastavenia, aj túto námietku odvolací súd vyhodnotil za nedôvodnú. Ako už správne uviedol okresný súd, jednotliví svedkovia vypovedali o skutku s odstupom času, v mnohých veciach sa na priebeh, resp. jednotlivé po sebe nasledujúce úkony podrobne nepamätali, čo je pochopiteľné, nakoľko pamäťová stopa sa plynutím času oslabuje, až úplne vymizne. O úvodnej časti zastavenia vozidla vypovedali svedkovia L. a F. v podstatných bodoch rovnako (dôvod zastavenia vozidla, podozrenie na držbu vecí pochádzajúcich z trestnej činnosti, správanie sa obžalovaného a J., poučenie a výzva na vydanie vecí, privolanie ďalších osôb). Výpoveď svedkov J. a B. nebola pre prejednávajúcu vec relevantná, nakoľko neboli bezprostredne prítomní pri prvotných a ani ďalších úkonoch, títo len vykonávali asistenciu (riadenie premávky, stráženie obžalovaného a J., atď). Svedok B. a K. zas zhodne opísali priebeh procesných úkonov po príchode na miesto spáchania skutku, opísali ako boli obžalovaný a J. vyťaženi, aké informácie mali od zasahujúcej hliadky č. 1, kde sa nachádzali vydané veci, čo bolo pri vydaní zaistené, atď. Vo určitých častiach výpovedí svedkov možno badať diskrepancie, avšak išlo o menej významné skutočnosti, nie nosné relevantné skutočnosti.

Pokiaľ obžalovaný namieta, že z jeho strany nedošlo k dobrovoľnému vydaniu vecí – omamných látok, táto obrana je v rozpore jednak s výpoveďami svedkov L. a F., a tiež s obsahom zápisnice o vydaní vecí, ktorú obžalovaný podpísal, čím súhlasil s jej obsahom. Neobstojí tvrdenie o tom, že zápisnica mu bola daná na podpis až na príslušnom policajnom oddelení medzi „ostatnými papiermi“, pretože ako už konštatoval aj okresný súd, bolo prinajmenšom dôvodné, aby si obžalovaný listiny, ktoré podpisoval riadne prečítal, čím sa oboznámil s ich obsahom a správnosť obsahu následne svojim podpisom validoval. Svedok K. navyše potvrdil, že pred samotným podpísaním zápisnice o vydaní vecí bol obžalovaný z jeho strany rovnako upovedomený a poučený o tom, aké listiny podpisuje. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že od vydania vecí spolujazdcom J. až do vydania vecí obžalovaným podľa záznamu o vydaní vecí uplynula doba 1:15 hod, pretože ako vyplynulo z dokazovania, medzi vydaním vecí boli realizované ďalšie úkony, ako informovanie operačného strediska o nájdených veciach, upovedomenie prokurátora, upovedomenie a privolanie kriminalistického technika psovoda, vyšetrovateľa, spisovanie záznamu, čo bezpochyby vyžadovalo určitý čas. Napokon, ani vyhotovená fotodokumentácia nespochybňuje skutočnosť, že zo strany obžalovaného došlo k dobrovoľnému vydaniu vecí, pretože sáčok z omamnými látkami držal v príručnej taške, ktorú rovnako dobrovoľne vydal policajnej hliadke po zákonnej výzve. Skutočnosť, že sáčok s omamnými látkami patriaci práve obžalovanému bol zadokumentovaný zábermi tak z tašky, ako aj po vybratí z tašky obžalovaného a umiestneného vedľa nijakým spôsobom nespochybňuje vydanie vecí.

K námietke o odmietnutí vykonania dôkazu, a to preukázaniu ako sa stopa DNA obžalovaného dostala na sáčky s drogami odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku (str. 9-10 rozsudku), kde okresný súd náležitým a zrozumiteľným spôsobom vysvetlil z akého dôvodu odmietol vykonať obhajobou navrhnutý dôkaz. Obdobné odvolací súd konštatuje aj vo vzťahu k návrhu obžalovaného na opakované vypočutie svedkov, resp. realizovanie konfrontácie svedkov, s ktorým návrhom sa už okresný súd vysporiadal v odôvodnení rozsudku (str. 11). Odvolací súd sa plne stotožňuje s odôvodnením odmietnutia vykonať uvedené dôkazy, preto odkazuje na vecnú správnosť rozhodnutia okresného súdu bez potreby opakovania totožných záverov.

Pokiaľ ide o návrh na doplnenie kamerového záznamu zasahujúcej hliadky, k uvedenému odvolací súd primárne poukazuje na to, že kamerový záznam by bezpochyby vniesol do dokazovania svetlo a odstránil by rozpor medzi výpoveďami obžalovaného a svedkov (najmä členov policajnej hliadky č. 1). Zabezpečený kamerový záznam, ktorý bol prehratý aj na hlavnom pojednávaní zachytáva zastavenie vozidla obžalovaného a následný priebeh služobného zákroku v rozsahu približne 50 sekúnd, a teda pokiaľ ide o ďalší priebeh procesných úkonov, súd sa musel „spoľahnúť“ na ostatné dôkazy (výpovede svedkov, zápisnice), z ktorých vyvodil záver o vine obžalovaného. Pokiaľ však ide špeciálne o možnosť zabezpečenia kamerového záznamu z vozidla hliadky 1, z výpovede svedka F. vyplynulo, že kamerový systém SOITRON v predmetnom vozidle nebol funkčný už od roku 2016, išlo o dlhodobú poruchu, pričom bola viackrát zadávaná požiadavka na jeho opravu. Toto tvrdenie bolo verifikované úradným záznam OKP

Galanta zo 06.12.2017, č.l. 105 spisu. Z úradného záznamu OKP Galanta vyplýva, že z inkriminovaného dňa sa v systéme SOITRON v predmetnom vozidle nachádzajú iba tri záznamy, a to záznam z 18:22 hod, záznam z 18:32 hod a záznam z 22:26 hod, ktorý bol poskytnutý orgánom činným v trestnom konaní, a z ktorého vychádzal aj okresný súd. Z objektívnych (súdom nezavinených) dôvodov tak nebolo možné požiadať o vydanie kamerového záznamu z uvedeného dňa.

Nemožno súhlasiť ani s obhajobou obžalovaného, ktorý poukazuje na to, že okresný súd v rámci dokazovania vyhodnotil jeho zákonné právo odmietnuť k veci vypovedať v neprospech obžalovaného, pretože takáto skutočnosť z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva. Pokiaľ ide o odmietnutie obžalovaného vypovedať, okresný súd doslovne uviedol (citácia): „.....obžalovaný navyše ako zadržaný/obvinený odmietol vypovedať (č. l. 30 - 31 a č. l. 50 - 53), čo je jeho právo (ktoré mu v zásade nemôže byť na ujmu), no jeho realizácia prispieva (ako čriepka v mozaike) podľa názoru súdu k veľmi malej uveriteľnosti následných obhajobných tvrdení obžalovaného (opätovne, rozumne zmyšľajúca osoba by podľa názoru súdu nielen takú zápisnicu o vydaní veci nepodpísala, no od počiatku by procesne relevantným spôsobom tvrdila, že drogy nie sú jej a nemohla teda žiadne vydať).“ Z uvedenej citácie vyplýva jednak, že odmietnutie výpovede nebolo nosným dôkazom, na ktorom by okresný súd ustálil vinu a rozptýlil pochybnosti, ktoré v rámci dokazovania vyvstali, a jednak to, že išlo len o podporný dôkaz, ktorý nebolo vyhodnotený ako absolútny, svedčiaci v neprospech obžalovaného.

Pokiaľ ide o námietku obžalovaného o tom, že okresný súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nijako nevyssporiadal s návrhom obhajoby na zastavenie trestného stíhania z dôvodu uplynutia značnej doby, resp. kvôli samotnej dĺžke konania, túto námietku síce možno považovať za dôvodnú, pretože v odôvodnení napadnutého rozsudku nie je zmienka o tom, ako a či vôbec sa s takýmto návrhom súd vysporiadal. Uvedené pochybenie však nemalo za následok porušenie žiadneho z práv obžalovaného. Obžalovaný sa skutku dopustil dňa 04.09.2017, pričom k meritórnemu rozhodnutiu okresného súdu došlo dňa 11.01.2023, t.j. po 5 rokoch vedenia trestného stíhania. Tu však treba mať na zreteli to, že v konaní bolo zabezpečených a na hlavnom pojednávaní vykonaných množstvo dôkazov, hlavné pojednávania boli z objektívnych príčin opakovane odročené (praceneschopnosť obhajcu obžalovaného, nedostavenie sa svedka, atď.), obžalovaný počas trestného konania podával opakované žiadosti o prepustenie z väzby a proti rozhodnutiu okresného súdu podával opravný prostriedok, v dôsledku čoho sa konanie predĺžilo, počas konania tiež došlo k zmene senátu. Išlo o objektívne skutočnosti, ktoré mali nespochybniteľný vplyv na dĺžku konania, a ktoré nemožno pričítať na vrub súdu a následne v prospech obžalovaného tak, že by bolo namieste uvažovať o zastavení trestného stíhania či mimoriadnom znížení trestu.

V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že plynutím času sa nepochybne znižuje záujem spoločnosti na potrestaní páchatel'a a slabne potreba jednak individuálnej prevencie a tiež potreba generálnej prevencie (výchovné a odstrašujúce účinky trestu na ostatných členov spoločnosti sa plynutím času znižujú). Neprimerane dlhým konaním sa vytráca základný vzťah medzi protiprávnym konaním páchatel'a a ukladaným trestom. Doba, ktorá uplynula od spáchania deliktu až po meritórne rozhodnutie má bezprostredný vplyv na účel trestu, ktorý má byť uložením určitého trestu dosiahnutý.

Podľa čl. 6 ods. 1, veta prvá, Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Aj keď konanie, ktorého dĺžka nezodpovedá požiadavke primeranosti, nepochybne podľa ustálenej rozhodovacej činnosti, či už Európskeho súdu pre ľudské práva alebo Ústavného súdu Slovenskej republiky, predstavuje porušenie práva na spravodlivý proces, samé osobe dôvodom pre zastavenie trestného stíhania tak, ako sa domáhal obžalovaný nie je. Trestné konanie je totiž ovládané základnými zásadami zaručujúcimi naplnenie účelu trestného konania (ktorým je najmä zistenie trestných činov a potrestanie ich páchatel'ov), ktoré sa uplatňujú nielen z pohľadu samotného obvineného, ale i z pohľadu práv a povinností ostatných subjektov a strán trestného konania. Predovšetkým s ohľadom na práva týchto ostatných subjektov, prípadne strán na trestnom konaní zúčastnených, je akceptácia záveru o možnosti orgánu, ktorý prietáhy v konaní sám spôsobil, zastaviť trestné stíhanie, celkom neprijateľná. Týmto postupom by bola celkom nežiaducim spôsobom modifikovaná zásada oficiality, ktorá stanovuje, že každý orgán činný v trestnom konaní má povinnosť z vlastnej iniciatívy urobiť všetko pre naplnenie účelu trestného konania, a zároveň by sa tak oslabovala funkcia trestného práva vo všeobecnom zmysle, predovšetkým funkcia ochranná (judikát 10/2011).

Preto ani neprimeraná dĺžka konania predstavujúca porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru dôvodom pre zastavenie trestného konania nie je, ale môže byť s prihliadnutím na obtiažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu nanajvýš dôvodom pre mimoriadne zníženie trestu. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Tdo/41/2020 zo dňa 25.08.2020)

Pokiaľ ide o uložený trest, pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v § 34 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd pri ukladaní trestu správne vychádzal z trestnej sadzby 3 až 10 rokov, pričom rovnako správne konštatoval, že u obžalovaného nebola zistená žiadna poľahčujúca ani priťažujúca okolnosť. Na strane obžalovaného neboli zistené také negatívne charakteristiky, pre ktoré by mu mal byť ukladaný nepodmienečný trest odňatia slobody. Ide o mladého človeka v produktívnom veku, je riadne zamestnaný, má riadne rodinné zázemie, v minulosti sa dopustil spáchania trestného činu, avšak v súčasnosti sa naň hľadá akoby nebol odsúdený, odsúdenie je zahladené. Nebolo zistené, že by bol konzumentom omamných látok, jeho konanie spočívalo v neoprávnenej držbe, nebolo preukázané, že by drogy predával. Výsledky priebežného hodnotenia probácie vyzneli v prospech obžalovaného, a teda v jeho prípade je prognóza nápravy skôr priaznivá. Zo skutkových okolností prejednávanej navyše veci nevyplývalo, že by sa obžalovaný svojim konaním identifikoval ako taká hrozba pre spoločnosť, pre ktorú by bolo nutné ukladať mu nepodmienečný trest odňatia slobody, hoci aj na spodnej hranici trestnej sadzby. Ani odvolací súd teda nevzhliadol u obžalovaného potrebu akcentovať na jeho prevýchovu uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody. Tu treba mať na zreteli, že preventívno-výchovnú funkciu trestov zabezpečuje už aj samotná hrozba trestom, bez potreby jeho výkonu v prípadoch, kde vzhľadom na všetky okolnosti prípadu súd dospeje k záveru, že prevýchova páchatel'a bude naplnená účinnejšie aj bez potreby výkonu trestu. Netreba opomínať, že odstrašujúco má na páchatel'a pôsobiť neodvratiteľnosť trestu, nie jeho prísnosť.

Pokiaľ ide o námietky obžalovaného voči uloženiu primeraných obmedzení a povinností, t.j. zákazu požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok a v príkaze byť zárobkovo činný/preukázateľne sa uchádzať o zamestnanie, ani táto námietka nebola dôvodná. Z vykonaného dokazovania síce nevyplývalo, že by obžalovaný nad mieru požíval alkoholické nápoje či užíval omamné látky, resp. skutok spáchal v dôsledku požitia alkoholu či návykovej látky, avšak vzhľadom na charakter trestnej činnosti bolo namieste pôsobiť na obžalovaného aj uložením takéhoto druhu zákazu, a to ako prevencia, nakoľko požitie takýchto látok môže oslabiť vôľovú schopnosť jedinca a tým ľahšie skĺznuť k opätovnému spáchaniu trestného činu. Pokiaľ ide o uloženie povinností riadne sa zamestnať, resp. preukázateľne sa uchádzať o zamestnanie, rovnako aj v tomto smere bolo nutnú vplyvať na prevýchovu

obžalovaného (aj napriek tomu, že z dokazovania vyplynulo, že obžalovaný bol riadne zamestnaný), a to z dôvodu posilnenia pracovných návykov a tiež ako prevencia už len pred myšlienkou úmyslu zadovážovania si finančných prostriedkov cestou páchania trestnej činnosti.

Trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov (t.j. na samej spodnej hranici trestnej sadzby) s podmieneným odkladom a určením skúšobnej doby v trvaní 1 rok je aj podľa názoru odvolacieho súdu trestom primeraným spáchanej trestnej činnosti, vyjadrujúci prvok individuálnej ako aj generálnej prevencie, zároveň vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného ako páchatel'a. Takto uložený trest bude v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom zameraný na zvyšovanie sociálnych zručností a spôsobilosti, s cieľom posilniť schopnosť viesť riadny život akcentujúc na posilnenie vzťahu k rešpektovaniu a dodržiavaniu zákonných noriem a tiež k uvedomeniu si následkov svojho protiprávneho konania.

Záverom odvolací súd v reakcii na ďalšie rozsiahle odvolacie námietky procesných strán dodáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranami konania. Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument, ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B, tiež R 68/2008- I, rozsudok G. z 9. decembra 1994 vo veci Q. R. proti Španielskemu kráľovstvu), tak ako sa aj učinil v danej trestnej veci.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne podľa § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.